

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Ροβέρτος Δουβλέν στις τελευταίες λέξεις του δικοῦ, ἐποκλήθη, βγάζοντας τὸ καπέλο του, χωρίς ὄμως νὰ πῇ λέξι.

— Μὰ τὸν ἄγιο Θεοῦ, ἐξακολούθησε ὁ λόρδος Χόβαρτ δείχνοντας τὸν νεαρό ἱππότη, ἀπορὸ πὸς ἐσχηματίσατε ἐποχές γιὰ ἕναν ἀνθρώπου πὸν ἔχει τόσο φωτεινὴ καὶ εὐλατρὴν φρονησιμιά!...

Ὁ Λέισστερ, ταχαγμένος ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀπροσδόκητὴ σιγήν, χαρῆσθε μὲ κάποια στενωχώρα τῆ δουκάσσα καὶ τὶς δύο νέες καὶ γύρισε στὸ ξενοδοχεῖο, μιστὸ μὲ τοὺς εὐγενεῖς ἀκολουθούσους του.

Ἡ δουκάσσα πληρώσατε τότε τὸ Ρογῆρο καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ μιλήσῃ μὲ καλοσύνη κα' ἐνδιαφέρον :

— Μοῦ θυμίζετε, τὸν εἶπε, ἐξείνων τὸν ἄντρο νεό, τὸ Γιλφόρδο, ποὶ ἀποκεκάλισθηε στὰ 1554, νομίζω, Ἦταν κα' αὐτὸς ἐπιτήρημος καὶ δυνάτης σαν ἐσὰς, Ἔθελε νὰ πιστεῖω ὁ- μως ὅτι δὲν θὰ ἔχετε τὴν ἴδια μοῖρα μὲ κείνον...

Ὁ νεανίας ἐμίλησε μὲ σεβασμὸ τὸ χεῖρ τῆς κοίτησός κα' ἐπίτα χαρῆσθε- σε μ' ἀβρότητα τὶς δεσποινίδες. Ἐξεί- νες τοῦ ἀνταπέδωσαν τὸ χαρῆσιμό, καὶ ἡ μὲν Μαρία χαμογέλασε, ἐνὼ ἡ Λεττὴ κοκκίνισε.

Στὸ δρόμο ποὶ πήγαναν γιὰ τὸν πύργο, ἡ Λεττὴ ἀδανόταν ζοητῆ πε- ριέργεια νὰ μάθῃ πὰν ὅ,τι ἀφοροῦσε τὸ νέο συμπαιριώτῃ τῆς, ἀλλὰ, γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ τῆς, εἶχε κρυφθῆ ἀπὸ μιὰ ἀκατανίκητὴ δαίλια. Ἡ Μαρία ὁ- μως, πὸ τοῖμωσ' ἀπ' αὐτὴ, τὸν ἐρώ- τησε :

— Πρὸ ὀλίγου, κούριε, εἶπατε σ' ἐ- κείνον τὸν ἀναιδῆ Ἄγγλο, ὅτι εἶθε Γαλλικῆς καταγωγῆς...

— Ἦθελε νὰ πῶ μ' αὐτὸ ὅτι γεννιῶ- θκα στὴ Γαλλία, ἀπάντησε ὁ νέος.

— Μῆσα στὸ Παρίσι ἴσως ;

— Ὅχι, Ἐκεῖ κοντά.

— Πὸς ὀνομαζόταν ὁ πύργος ὅπου γεννηθήκατε ;

— Δὲν ξέρω. Ἐγὼ ἔφυγα ἐννιά χρο- νῶν ἀπ' τῆ Γαλλία καὶ τίποτε σκεδὸν δὲν θυμοῦμαι ἀπὸ κείνη τὴν ἐποχὴ. Τὸ μόνο ποὶ διατηρῶ ὀμοῖα στὴ μνήμη μου, εἶνε ὅτι, κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς ἀνα- χωρησίωσός μου, εἶχε συμβῆ στὸ σπίτι ποὶ ζῶσα κίτσιο ἀπαισιο ἔγγυλα, δὲν ξέρω τὶ ἀκριβῶς, Ὅσο κα' ἂν προσπα- θῶ νὰ ἀνασπένσω τὰ παλιὰ ἐκείνα πε- ριστατικά, δὲν κατορθῶνὸν νὰ καταλήξω σὲ κατὶ συγκεκριμένο.

Ἡ δεσποινὶς Βάσσα ἀποκάοισε ἐπὶ τέλους νὰ λύσῃ τὴ σιωπὴ τῆς καὶ εῳτήσε :

— Εἶσθε ὀρφανός, κούριε ;

— Μάλιστα, δεσποινίς.

— Σὰς σὺλκυποῖμαι τότε.

— Μήπως τυχὸν εἶσθε καὶ σὲς ὀρφανῆ ;

— Ναι, κούριε. Ἡ μητέρα μου πῆθαν ὅταν μὲ γεννοῦσε. Τὸν πα- τέρα μου μίσηε τὸν ἐγγονόσα, ἴμμον μαζοῦ, πολὺ μαζοῦ τότε. Τὶ δε- στύχημα ποὶ εἶνε νὰ μὴν ἔχη κανεῖς πατέρα καὶ μητέρα γιὰ νὰ τὸν προστατεύων καὶ νὰ τὸν ἀγαποῦν!...

— Ἐγὼ, εἶπε ὁ Ρογῆρος συγχαγμένος βαθύτατα ἀπὸ τὰ λόγια τῆς κόρης, ἐμεγάλωσα στὰ χεῖρα μιὰς μεγάλῃς ἀρχοντίσα- σός ποὶ μοῦβειχε στοργῆ ἐντελῶς μητρικῆ. Ἄλλὰ σήμε- ρα τὸ ἔξαιρετο κα' εὐγενικό ἀπὸ πλάσμα δὲν μπορεῖ δι- σταχῶς νὰ μοῦ προσφῆρῃ τίποτε, οἷτε κα' ἐγὼ σ' αὐτήν...

Καμιά ἀπ' τὶς δύο νέες δὲν ἐτόλμισε νὰ ρωτήσῃ τὸ νέο γιὰ τὸ ὄνομα τῆς ἀγνωστῆς αὐτῆς κυρίας, καὶ γιὰ λί- γα λεπτά ἐπεκράτησε ἀπόλυτὴ σιωπὴ.

Ἐκεῖνη τὴν ὥρα περνοῦσαν ἀπὸ ἕναν θαμνίσιο καὶ ὀ- ριστάτο κάμπο. Δεξιά, στὴν κορυφὴ ἐνὸς λόφου, ἴφω- νονταν ἕξ μεγάλα πύργου, ὅ, ὅποιοι συνεδόοντο μὲ μα- κρὰ τοιχωμάτα, ἀπάνω στὰ ὅποια πηγαίνοῦρχονταν ἄνθρω- ποὶ ὀπλισμένοι καὶ θορακισμένοι.

Τὸ φρούριο αὐτὸ ἦταν φνιάκὴ τοῦ κράτους, τὴν ὁποία

διοικοῦσε ὁ Ἰάκωβος Βεάτ, ἕνας ἀπὸ τοὺς πὸς δυστορόους Ἄγγλους εὐπατριόδας. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐχορηγούμενὸς ὡς εἰρηκτὴ τῆς ἀντροῆς ἐ- κείνης βασιλίσσας ποὶ ἐξιλίεον μὲ δάκρυα τὰ ἀνυπαρκτὰ ἐγγυλιμιά τῆς, τῆς Μαρίας Στουάρτ.

Καθὼς περνοῦσε ἀπὸ τοὺς πρότοδες τοῦ λόφου, ὁ Θεμῆς Χόβαρτ ἔφορξε μιὰ ματιὰ στὸ ἀγριοπὸ αὐτὸ κτίριο καὶ ἀναστῆσε :

— Τὸ φρούριο καττάξτε, ἔξάδελγε ; τὸν ἐρώτησε ἡ δουκάσσα. Εἶ- νε Σαξωνικό οὐκοδύμμα, Μπικρατε μέσα ;

— Ποτέ, Ἐσεῖς, ἔξάδελγε ;

— Μονάχα μιὰ φορὰ, ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια. Ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ ἦταν φνικασμένο στὸ φρούριο ἕνα σπουδαῖοτατο πολιτικό πρόσωπο, κα' ὁ πατέρας τὸν Ἰακωβὸν Βεάτ, τὸν ἐδωσανε ποῦ, ἔλεγαν.

Ὁ Θεμῆς ἀναστῆσε γιὰ δεύτερη φορὰ.

— Ἄλλὰ καὶ γιὰ τὸ γιὰ λένε πὸς εἶ- νε χειρότερος ἀπ' τὸν πατέρα του, ἐξα- κολουθῆσε ἡ κοίμησά. Ἀπὸ κερὸ σὲ κερὸ φορετὰ καὶ μὲ βίεπει.

— Καὶ σὲς δὲν πᾶτε νὰ τὸν ἐπισκε- φθῆτε ;

— Ποτέ. Μοῦ προσέφησε τόσο θλι- βροῦ ἐντύπωσι αὐτὸ τὸ φρούριο ἀπὸ τὴν πρώτη φορὰ ποὶ πήγα, ὥστε δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ ξαναπῶ σ' αὐτό.

Μιὰ Σαξωνικὴ ἰδέα πέρασε τότε ἀπὸ τὸ νοῦ τοῦ εὐπατριόδου.

— Ἐγὼ, ἔξάδελγε, τῆς εἶπε, θὰ εἶ- χε μεγάλη περιέργεια νὰ γνωμοῦ τὸ ἐ- σωτερικὸ αὐτῆς τῆς πένθυμῃς διαμοῆς. Πότε ἤθελε νὰ σὰς δῆ γιὰ τελευτὰ φορὰ ὁ σὶν Βεάτ ;

— Πρὸ δύο- τριῶν ἔθοδομάδων.

— Πῶςτε λαπὸν νὰ τοῦ ἀποδῶσε- τε κα' ἐσεῖς τὴν ἐπίσκεψῃ ἐκτάκτως. Ἄν ἔθελε μάλιστα θὰ σὰς συνοδέψω...

— Ἐπιμένετε ;

— Ἦολο !

— Μὰ οἱ Βεάτ, ἔξάδελγε, ἀναγὰ- ζομαι νὰ σὰς τὸ πῶ, δὲν καταλαβαῖνον ἀπὸ εὐγένεια, εἶνε ἀρχοντοχωμάτες...

— Εἶσατε βεβαία γι' αὐτό ; Ἐγὼ ξέ- ρω ὅτι κάποια Ἐδουάρδος Βεάτ εἶχε λάβε μέρος σὲ μιὰ ἐστρατιά, στὴν Παλαιστίνῃ, μιστὸ μὲ τὸν βασιλεῖ Ἐ- δουάρδο, κα' ἔχω κἀθε λόγο νὰ πιστεῖω ὅτι οἱ σημερινὸι Βεάτ εἶνε κατ' εὐθείαν ἀπόγονοι του.

— Ἄν εἶνε ἐσεῖς, διαφέρετὸ πρῶτα.

— Φουζά. Δὲν ἀνοῦσατε ἄλλοτε ὁ- τὶ τὸ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ὁ κόμης Λέισστερ ὀδηγήσε στὸ φρούριο τῆς Βεντάνδης...

— Ἐνα διακεκριμένο δεσμοῦτῃ ; τὸν διέκοψε ἡ δουκάσσα. Σιωπὴ ὄμοις, μὴν προχωρήτε, δὲν πρῶτε νὰ μιλοῦσε γι' αὐτό, Πρὸ ὀλίγου ἔμαθα τὸ μυστικὸ ἀπὸ τὸν κόμη...

— Ἄ !

— Τοῦ ἐπισκεθῆκα πὸς θάμα ἐξείμνη, ἀλλὰ ἀπὸ σὰς ποὶ εἶσθε ἔξάδελγός μου δὲν μπορῶ νὰ τὸ κερῶ. Ὁ φνικασμένος αὐτός εἶνε ὁ ἀτυχῆς λόρδος Γρεῖν, πρῶην ἠθαναφοῦλάξ, ὁ ὅποιος κατηγορεῖται ἐπὶ καταχρῆσει δημοσίων χρημάτων.

— Ἐπιτρέψατε μου νὰ σὰς πῶ, ἔξάδελγε, εἶπε χαμογελῶντας ἐ- κείνος, ὅτι ὁ κούριος κόμη σὰς ἐγγέλας...

— Ἐνας Δουδλεῖν νὰ γελάσῃ μιὰ Χόβαρτ!... Γιὰ σκεφθῆτε τὸ καλὰ!... Εἶνε δυνατό νὰ μοῦ εἶπε ψέ- ματα!...

— Κατὰ τὸν ἀναιδέστερο τρόπο, σὰς βεβαίωον...

Ἄν ἐπρόκειτο ἄλλοτε γιὰ τὸ γρηοῦ ἠθαναφοῦλάσα, θὰ τὸν ἐνυλάζαν στὴν προτεῖνοσα καὶ θὰ τὸν ἐδικάζαν μέ- σα σὲ εἰκοσιτέσσερες ὄρες.

— Ἐχετε δικη, ὅπως καταλαβαῖνον. Τὶ σοῖ εἶνε ὄμοις τέλος πάντων κα' αὐτός ὁ Λέισστερ! Ἄν μοῦ τῶσαν αὐ- τὸ ἔνας ἄλλος, θὰ γινόνον ἔξω φρενῶν. Τὶ περμένε ὁ- μως ἀπὸ ἕναν προδότη καὶ πρόστυχο;

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ Λέισστερ χαρῆσθε μὲ κάποια στενωχώρα τῆ δου- κάσσα κα'...

